

Moos Matroos wil leren lezen

Door: Karine Jekel

Vooraf was Emily een beetje zenuwachtig voor groep 3. Ze was vooral bang dat de juf niet meer zou voorlezen, nu ze zelf ging leren lezen. Maar nu ze een paar weken bij juf Jinte in de klas zit, weet ze zeker dat het de leukste groep is van de hele school.

Juf Jinte leest elke ochtend voor. Over een jongen die een eland als huisdier heeft. Over een vos die koekjes bakt. En over een steen die de tijd van de jagers en verzamelaars nog heeft meegemaakt. Emily leest zelf ook al verhaaltjes. Over Ko de kok. En over hoe mensen wolven vroeger tam hebben gemaakt. Nu leest ze samen met Delano een tekst over een gids in het bos.

Ineens galmt een stem door de klas: 'Goedemorgen, ik ben Moos Matroos.'

Emily kijkt op. Daar staat hij, in de deuropening van het klaslokaal. Een man in een blauw-wit gestreept shirt vol vlekken. Hij heeft meer rimpels dan de buurvrouw op de hoek. Zijn rommelige haar is grijzer dan dat van Delano's bejaarde hond. Op zijn hoofd staat een pet. Moos Matroos zou een verhaal kunnen zijn, maar dat is hij niet. Moos Matroos is echt.

Aan juf Jinte vraagt hij: 'Bent u de kapitein van dit schip?'

De kinderen grinniken. Niemand is meer aan het lezen.

'Ik ben geen kapitein, maar een juf,' zegt juf Jinte. 'En dit is geen schip, maar groep 3. Wat komt u hier doen?'

'Ik ben aan land gegaan om te leren lezen,' zegt Moos Matroos. 'En landrotten wezen me de weg naar deze haven.' Hij gebaart om zich heen.

'Deze... school, bedoelt u?' vraagt juf Jinte.

'Ai, ai, kapitein, dat bedoel ik.' Moos Matroos geeft een tikje tegen zijn pet. 'Kunt u nog een extra bemanningslid gebruiken?'

'Een extra... leerling, bedoelt u?' vraagt juf Jinte.

'Ai, ai, kapitein, dat bedoel ik.'

Juf Jinte doet haar mond een paar keer open en dicht, zonder dat er geluid uitkomt. Dan kucht ze en zegt: 'Ik vrees dat u te oud bent voor groep 3.'

'Duizend haaienvinnen en walvisstaarten!' roept Moos Matroos uit. 'Ik ben pas tweeëntachtig en een half!' Hij zet zijn pet af, krabt aan de kale plek boven op zijn hoofd en staart met zijn pet in zijn hand naar de grond.

Zijn stem is plotseling zacht als hij vertelt: 'Het schip waarop ik werk, heeft een scheepsbibliotheek. In het ruim staat een krat met boeken. Soms pak ik er eentje en kijk ik naar de plaatjes. De boeken staan vol met piraten, schepen en walvissen.' Moos Matroos slikt. 'Ik zou zo graag de verhalen lezen. Maar als ik te oud ben voor groep 3... Dan houdt het op. Dan ga ik weer naar zee en blijf ik wel naar de plaatjes kijken.' Hij zet zijn pet op, geeft er weer een tikje tegen en draait zich om, klaar om te vertrekken.

Emily springt op: 'Meneer Moos, wacht! Er is nog een plekje vrij naast mij. Daar mag u vast wel gaan zitten van juf Jinte. Toch, juf?'

Moos Matroos draait zich langzaam opnieuw om. Hoopvol kijkt hij juf Jinte aan.

Die zucht. 'Vooruit,' zegt ze. 'Op één voorwaarde: u noemt me juf en geen kapitein.'

'Ai, ai, kapitein juf.'

Juf Jinte zucht nog eens. Toch zegt ze: 'U mag plaatsnemen in het groepje van Emily, Delano en Rima.'

'Ai, ai, kapitein juf.'

Moos Matroos gaat op zijn veel te kleine stoeltje zitten. Zijn veel te kleine tafeltje balanceert op zijn knieën.

Emily pakt een setje boeken voor hem uit de kast. 'In dit boek staan allemaal leuke verhaaltjes,' vertelt ze. 'En hierin mag je schrijven. Dit is je werkboek.' Het valt haar op dat Moos Matroos een beetje ruikt naar vis en naar zee en naar buiten.

Emily pakt een pen en schrijft op haar allernetst Moos' naam op de voorkant van zijn werkboek.

Met grote ogen kijkt Moos Matroos toe. Dan springt hij op. Zijn tafeltje en stoeltje vliegen door het lokaal. 'Duizend haaienvinnen en walvisstaarten! Moet u zien, kapitein juf! Uw bemanningslid kliepert op mijn boek!'

In Emily's buik begint een vuurtje te branden. Ze wil niet boos worden, maar ze kan het niet tegenhouden. Net als Moos springt ze op. 'Ik help u alleen maar, meneer Moos!' Ze houdt het werkboek omhoog en wijst ernaar. 'Moos staat hier. Uw naam! Zodat iedereen weet dat dit boek van u is.'

Moos Matroos trekt het werkboek uit haar handen en tuurt ernaar met samengeknepen ogen. 'Moos,' herhaalt hij zacht. 'Staat dat hier? Staat dat hier echt?' Hij laat het werkboek zien aan Delano en Rima. Die knikken allebei. 'En nog netjes ook,' zegt Delano.

Moos Matroos zet zijn stoeltje recht en gaat zitten. Hij plant zijn tafeltje weer op zijn knieën.

Emily blijft staan, met haar handen in haar zij. 'Wat zegt u dan?' Zo streng als ze kan kijkt ze Moos Matroos aan.

'Sorry, mevrouw Emily.'

Gniffelend gaat ze weer zitten. Mevrouw Emily! Zo heeft nog nooit iemand haar genoemd.

Er is veel wat Moos Matroos nog moet leren. Dat je niet zomaar een zeemanslied mag gaan zingen als de juf iets uitlegt. Dat je moet wachten tot de pauze voor je je broodtrommel met haring leeg mag eten. En dat potloden bedoeld zijn om mee te schrijven en te tekenen, en niet om mee in je neus te peuteren.

Maar er is ook veel wat Moos Matroos juist heel goed kan. Hij kan rekenen alsof hij al in groep 8 zit. Hij knutselt in tien minuten een prachtig schip in elkaar. En als juf Jinte in de pauze vraagt of iemand een mop wil vertellen, bezorgt hij de hele klas de slappe lach.

's Middags gebeurt er iets gekks met Moos Matroos. Het lijkt alsof hij een stukje is gekrompen, vindt Emily. En hij lijkt wel ouder dan toen hij de klas in kwam. Zijn boek houdt hij ondersteboven en hij krabt steeds met een kleurpotlood in zijn oor, ook al heeft juf Jinte al minstens tien keer gezegd dat hij daarmee moet ophouden.

Zachtjes vraagt hij aan Emily: 'Tot hoe laat duurt groep 3?'

'Om twee uur gaat de bel,' fluistert Emily. 'Dan mogen we naar huis of naar de opvang.'

Moos Matroos kijkt op zijn horloge. 'Het is half twee,' zegt hij. 'Dus over een half uur kan ik lezen?' Emily bijt op haar lip om niet te gaan lachen. 'Lezen leer je niet in een dag,' legt ze uit. 'Na een paar dagen kun je een beetje lezen. Na een paar weken kun je het nog wat beter en aan het eind van het schooljaar ben je er al best goed in. Dan kun je die boeken uit de scheepsbibliotheek vast wel lezen.' 'Duizend haaienvinnen en walvisstaarten!' Moos Matroos fluistert niet meer. Hij schreeuwt en springt opnieuw op. 'Duurt groep 3 een heel j  ar?' Zijn tafeltje maakt een salto en zijn stoel klapt achterover. 'Ik ben maar   en dag vrij! Morgen moet ik weer werken op het schip.' Snel verzamelt Moos Matroos zijn spullen. 'Ik moet gaan.' Het vuurtje in Emily's buik laait weer op. Ze kent Moos Matroos nog maar net, maar hij voelt nu al als een vriend. En morgen is hij er niet meer? Ze moet ervoor zorgen dat hij wil blijven! 'Wil je voorlezen, juf Jinte?' vraagt ze vlug. 'Uit dat boek over die kleine kapitein die zijn eigen boot bouwt?' 'Vooruit,' zegt juf Jinte. 'Het is vandaag toch al een gekke dag.' 'Een verhaal over een kapitein?' vraagt Moos Matroos. Hij gaat weer zitten. Even later luistert de hele klas naar het verhaal over een kapitein die een boot knutselt van een badkuip, een stoelpoot en een fietsketting.

Dan gaat de schoolbel. Precies als juf Jinte bij een spannend stukje is.

Mooi zo, denkt Emily.

'U blijft nog even hier,' zegt juf Jinte tegen Moos Matroos.

Voor ze naar buiten gaat, fluistert Emily in zijn oor: 'Als u het schooljaar afmaakt, kunt u dat boek over die kleine kapitein straks zelf uitlezen.'

Onderweg naar huis denkt Emily aan niets anders dan aan Moos Matroos. Ze twijfelt er niet aan of hij morgen weer naast haar in de klas zit. Ze heeft heus wel gezien hoe stil hij naar juf Jinte zat te luisteren! Misschien is Moos Matroos een beetje zenuwachtig voor groep 3, net als zij in de zomervakantie nog was. Maar Emily weet zeker dat hij over een paar weken net zo blij is als zij om in groep 3 te zitten. Want groep 3 is de leukste groep van de hele school.